

Per Sidenius, den fattige Præstesøn — nu var den tilkommende Medejer af en Million! Ja, det var jo fuld Virkelighed! Tryllestaven holdt han i sin Haand! Verden havde aabnet sig for ham med alle sine eventyrlige Herligheder!

Til Trods for, at det ganske godt lykkedes ham at skjule sin Sindsbevægelse, var der adskillige af de Tilstedeværende, særlig blandt de ældre, der fik en Fornemmelse af, at der var forefaldet noget afgørende deroppe paa Trappen; og den Omstændighed, at Jakobe ikke lod sig se, bestyrkede Formodningen. Stemningen blev af den Grund mere og mere trykket, tilsidst helt uhyggelig. Eybert giv tavs omkring med graablegt Ansigt og nærmede sig et Par Gange Per paa en Maade, der vakte Uro hist og her. Alene Kandidat Balling spankulerede omkring med sin sædvanlige Mangel paa Forstaaelse og talte højrøstet om Literatur i det Haab, at man skulde anmode ham om at underholde Selskabet med at læse noget op.

Endelig kom Pigen ind med den længselsfuldt ventede Mel-
ding, at Vognen til Stationen var kørt for Døren, og alle brød nu hurtig op. Kun Eybert, der ikke skulde til København, blev siddende lidt i det Haab, at Jakobe maaske skulde komme ned nu, da der var bleven stille, men efter at have ventet forgæves en halv Snes Minutter rejste ogsaa han sig og tog i Tavshed Afsked.

„Nu, Philip —,“ sagde Fru Salomon, da hun endelig var bleven ene med sin Mand. „Hvad har du at sige?“

„Du har Ret, Lea. Dette kan ikke længer gaa. Han er aldeles utilregnelig.“

„Det har jeg jo sagt dig længe.“

„Jeg skal imorgen den Dag tale med Ivan. Han maa bringes til at indse, at vi umuligt kan modtage det Menneske oftere.“

„Jeg frygter kun, det er forsilde, du! ... Saa du rigtig paa Jakobe?“

Straks efter at Vognen var kørt, var Nanny gaaet op paa sit Værelse. Hun havde listet sig hen til Jakobs Dør for at lytte;